

HAYYAM ve DOSTLUK

Ferruh N. Ayoğlu

İzmir’de bir yaz günü... Anlatmaya gerek var mı?
Günbatımı, deniz kokusu, rüzgâr tuzu, martı beyazı,
özgürlük. Bir de özlemi dostların. Akşamüstüydü...
Günbatımı bir kızılılıkta üzerimize giydiğimiz ceket...
Kordonda anason kokusuydu yüzümüzü yıkadığımız.
Uzun bir yürüyüşün ayak izlerini bıraktık zamana.
Gören olur mu ayak izlerini bilinmez.

“Haydi” dediye dost, sorulmaz ki nereye gidildiğini.
Sokakların, yapıların, Levantenlerin, büyük yangının,
o ilk kurşunun, kurtuluşun öyküleri ile ördük anıları.

Yok, öyle turist gibi değil. Gezgin gibi.

Dokunarak hayata... Değişen demografiyi, dönüşen
kültürü, hayatı da tartıştık içinde. İnsanlar “sokağa
girdik” der. Belki doğru ama her zaman değil... Biz...
Göçmenler alırken sokaklardaki yerini... Dar bir
sokağa vardık... Sokakta vardık.

Bir meyhane düşünün...

Yeni bitme, gürültülü değil.

Zamane zamazingosu hiç değil.

Hemen girer girmez önünüze serilen ciltlenmiş bir
menü yok.

Aslında yemek yok.

Rakının mezeyle içildiği bir meyhane.

Meyhane işte, lokanta değil.

Fırfırlı masa örtüleri yok.

Havalı çatal bıçak yok.

Ama kadehlerin hepsi ince belli.

Çalgı çengi yok. Olsa olsa arada bir sıcak gülüşün ya da
hüznün ıslak sesi.

Dahası... Sahibi, aşçısı, garsonu, komisi aynı kişi.

Şarköy, Çanakkale, Zonguldak, Mersin, Trabzon,
İzmir’den dostlar, tahta masanın etrafına inceden
dizildik. Usul usul içtik üzüm kızını... Özümsüyerek her
damlasını... Sızdıra sızdıra.

Kaybettik renkleri, siyah beyaza dönüştürdük
kendimizi... Çoğaldık kaybederken renkleri.

Sözü söze, hasreti hasrete, derdi derde, neşeyi neşeye
vurduk. Kadehi kadehe bir de. Kısaydı geceler yetmedi
deme. Uyumak yaşamamaktır kimi zaman... Uzasın
diye demin vakti, geceyi geceye vurduk.

Sözü söze, kadehi kadehe, yüreği yüreğe vurdukça
öldürdük derdi de...

Bir hasreti tüketemedik; yan yanayken bile...

21 Haziran 2023
Alakarga, Sayı 2877